

Predarea ștafetei

Predarea ștafetei

În mod repetat, Scriptura compară viața celui credincios cu o cursă de alergare. În textul de față ni se spune că trebuie să dăm la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, pentru a alerga cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea; și că acest lucru trebuie să-l facem privind ținta la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței. De asemenea, 1 Corinteni 9 ne spune că trebuie să alergăm în așa fel încât să obținem premiul, care este o cunună ce nu se poate veșteji.

Scriitorii Noului Testament erau familiarizați cu Jocurile Olimpice și cu alte concursuri atletice grecești. Ei știau cât de important era ca, în astfel de competiții, concurenții să alerge cu răbdare și să respecte toate regulile. Eroii credinței din Evrei 11 sunt priviți aici ca fiind spectatorii care privesc cursa de alergare a vieților noastre, în timp ce noi, alergând, privim la Domnul Isus, care este deopotrivă Obiectul și Exemplul nostru. De asemenea, El este Judecătorul suprem al alergării noastre pământești, care va cântări totul cu dreptate și care ne va da o răsplată la scaunul Său de judecată.

«Domnul Își cheamă acasă lucrătorii, însă Își continuă lucrarea.» Acest lucru este adevărat. În acest sens, fiecare dintre noi își poate privi viața ca fiind o parte a unei alergări spirituale cu ștafetă. Fiecăruia dintre noi i s-a dat o ștafetă, pe care trebuie să o predăm, atunci când vine timpul. Este un lucru esențial să fim gata să o predăm în mâna altuia, fără să clipim. „Niciunul dintre noi nu trăiește pentru sine și niciunul nu moare pentru sine.” Noi trăim și murim pentru Domnul, așa cum ni se spune în Romani 14 – un capitol care subliniază importanța de a trăi împreună pentru El, în armonie, în ciuda diferențelor pricinuite de educația noastră anterioară, de opiniile, de convingerile sau de „încredințările” noastre.

Felul în care alergăm pe drumul nostru de creștini este extrem de important. Trebuie să dăm mare atenție umblării noastre personale și lucrării pe care o facem. Însă nu trebuie să uităm niciodată că, dacă Domnul ne va mai lăsa aici pe pământ, mai devreme sau mai târziu va trebui să predăm ștafeta altcuiva. Auzim frecvent de faptul că Domnul cheamă acasă slujitori ai Săi, respectați și credincioși. Sunt încă și mai mulți, despre care nu știm nimic și care slujesc cu credincioșie în diverse locuri sau care duc războaie ale rugăciunii înaintea tronului de har. Cui îi vor preda ei ștafeta pe care o poartă?

Deși în Cuvântul lui Dumnezeu nu găsim expresia „predarea ștafetei”, totuși există multe lucruri referitoare la ceea ce semnifică ea. Mai întâi de toate, trebuie să știm că nu ne putem desemna succesorii, deși creștinii mai în vârstă sunt responsabili să-i instruiască pe cei mai tineri în lucrarea Domnului. Moise îl avusese pe Iosua ca însoțitor vreme de aproape patruzeci de ani și totuși, când Dumnezeu i-a făcut cunoscut că nu el îl va duce pe Israel în țara promisă, Moise nu s-a apucat să-l desemneze pe Iosua ca înlocuitor al său. El s-a rugat, cerându-l Domnului să aleagă un nou conducător pentru Israel, pentru ca poporul Domnului să nu fie ca niște oi fără păstor.

Apoi Domnul i-a spus lui Moise să-l aducă pe Iosua înaintea poporului și să-l desemneze, în mod public, ca noul conducător, punând astfel ceva din propria lui onoare asupra lui Iosua. Numeri 27 și Deuteronom 31 ni-l arată pe Moise, cu câteva săptămâni înainte să moară, dând ascultare Domnului și predându-i ștafeta lui Iosua.

Una dintre puținele greșeli relatate din viața lui Samuel este aceea că, atunci când a îmbătrânit, i-a pus pe fiii săi judecători peste Israel. Aceștia judecau în Beer-Șeba, în partea de sud a țării, departe de locul unde Samuel obișnuise să judece și unde el zidise un altar Domnului. Fiii săi s-au dovedit nevrednici de poziția lor, iar acest lucru a constituit o ocazie ca Israel să ceară un împărat.

Samuel s-a întristat auzind această cerere, însă Dumnezeu i-a spus să facă ceea ce poporul cerea, după ce avea ca mai întâi să-i avertizeze cu privire la cum urma să fie viața lor sub conducerea unui împărat. Dându-le un împărat, Samuel a trebuit să învețe să nu se mai bazeze pe simțămintele sau pe judecata sa, ci să depindă de Dumnezeu pentru a fi condus către cel care trebuia să fie împărat. Dumnezeu i-a vorbit – literal, expresia este „i-a descoperit urechea” – spunându-i că avea să-i trimită un om în ziua următoare. Când Saul a sosit, Dumnezeu i-a amintit că acesta era omul despre care-i vorbise – Samuel trebuia să-l ungă ca împărat.

Mai târziu, când Saul s-a dovedit neascultător și nepotrivit pentru a domni, Dumnezeu i-a spus lui Samuel că alesese un om după inima Sa. Samuel a fost trimis la Betleem, pentru a-l unge pe acest împărat. Unul câte unul, cei șapte fii ai lui Isai au trecut pe dinaintea lui: înalți și chipeși. Samuel însă a trebuit să învețe că aparențele înșală. Omul nu poate privi decât la ceea ce izbește ochiul, însă Dumnezeu privește la inimă. David a fost un om după inima lui Dumnezeu.

Să avem grijă să nu predăm ștafeta cui nu trebuie!

Psalmul 132 arată că, din tinerețea sa, David își pusese în gând să construiască un templu pentru chivotul Domnului. De îndată ce David a avut odihnă de vrăjmașii săi, a dorit să pună în aplicare acest lucru, însă Dumnezeu i-a spus că, deoarece vărsase mult sânge, nu el era cel care avea să construiască acel templu. Dumnezeu îl alesese pe fiul său, pe Solomon, care nici nu era născut în acel timp, pentru a împlini acea misiune.

David nu s-a supărat din cauza acestui lucru, ci a făcut tot ce a putut pentru a preda ștafeta fiului său. A strâns o mare cantitate de materiale pentru construcția templului și, pe măsură ce Solomon creștea, îl învăța, accentuându-i nevoia de a căuta și de a obține înțelepciunea, lucru pe care se pare că îl neglijase în cazul fiilor săi mai mari. David l-a conștientizat pe Solomon cu privire la slujba extrem de importantă pentru care Dumnezeu îl alesese și a poruncit tuturor căpeteniilor lui Israel să-l ajute. Îi conștientizăm și noi pe copiii noștri cu privire la voia lui Dumnezeu pentru viețile lor, așa cum El ne-a revelat-o în Cuvântul Său? Este responsabilitatea noastră să facem acest lucru!

Când a venit timpul să moară, David l-a uns pe Solomon ca împărat și l-a așezat pe tronul său. L-a încurajat, recunoscându-i înțelepciunea și mărturisindu-i unele dintre căderile sale. El l-a încurajat în mod public pe Solomon, înaintea conducătorilor poporului, prezentându-le tuturor

ceea ce Dumnezeu îi revelase că Solomon trebuia să facă. Astfel, el a făcut tot ce a putut pentru a facilita trecerea responsabilităților împărătești asupra tânărului său fiu și pentru a-l pregăti în vederea lucrării pe care Dumnezeu îl chemase să-o facă.

Vreme de câțiva ani, Ilie a urmat îndrumările Domnului pentru viața și pentru slujirea sa, dobândind astfel biruințe minunate, precum și recunoașterea publică a Domnului pentru ceea ce făcuse. Dar, când a fost amenințat de nelegiuita Izabela, el a fugit la muntele Horeb, ca să scape, și pe drumul într-acolo l-a cerut Domnului să-i ia sufletul. Domnul nu a făcut ceea ce Ilie îi cerea, ci a trimis un înger pentru a-l hrăni și întări.

Totuși Ilie s-a rugat împotriva lui Israel (Romani 11.3), concentrându-se asupra propriei sale credinșii și, prin urmare, resemnându-se înaintea lui Dumnezeu și cerându-l să-l elibereze din funcție. Spre surprinderea lui probabil, Domnul a acceptat acest lucru, spunându-i să-l ungă ca succesor al său pe Elisei, un tânăr lucrător al pământului. Totuși, Dumnezeu a continuat să-l folosească pe Ilie vreme de câțiva ani. În acest timp, Elisei a devenit însoțitorul său devotat, slujindu-i cu credinșie și înviorându-l (2 Împărați 3.11), până când Domnul l-a luat de pe pământ, fără să vadă moartea!

Acesta este singurul loc din Scriptură în care vedem cum un slujitor al lui Dumnezeu este desemnat ca succesor al altuia. Dumnezeu, în harul Său, poate binevoi să ne folosească în lucrarea Sa, însă El nu este niciodată dependent de noi! Este interesant să vedem, atunci când studiem viețile acestor doi mari oameni ai lui Dumnezeu, Ilie și Elisei, că ei sunt într-un contrast aproape complet, în ce privește personalitatea și căile lor. Spre deosebire de Ilie, Elisei era un om sociabil și un conducător, interacționând adesea cu cei din jur. Înclinația noastră naturală este să predăm ștafeta unui succesor care să ne semene sau să încercăm să ne modelăm succesorul ca el să ne semene cât mai mult posibil. Căile lui Dumnezeu sunt însă mai presus de căile noastre, iar El este suveran în alegerea slujitorilor Săi.

Într-un anumit sens, Domnul nostru Isus a predat ștafeta după ce Și-a încheiat lucrarea minunată de pe pământ și după ce S-a suit la cer, unde, ca Om glorificat, S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Înainte de a merge la cruce, El le promisese ucenicilor Săi că n-avea să-i lase orfani, ci că avea să li-L trimită pe Duhul Sfânt, care urma să fie cu ei și în ei pentru totdeauna. Dumnezeu Duhul Sfânt este o Persoană divină, egală cu Tatăl și cu Domnul Isus Hristos.

Această promisiune s-a împlinit la Cincizecime, după zece zile de la înălțarea Domnului. Duhul Sfânt a coborât peste cei o sută douăzeci de credinșii adunați în camera de sus și i-a botezat într-un singur Trup, formând Adunarea. Acest botez a avut loc o dată pentru totdeauna; el nu se poate repeta. Orice credinșos adevărat, atunci când L-a primit pe Hristos ca Mântuitor și ca Domn, a fost pecetluit cu Duhul Sfânt și a devenit mădular al Adunării. Pentru aceasta, el nu are nevoie să fie membru al vreunei organizații religioase instituite de om.

Duhul Sfânt convinge lumea cu privire la păcat, la dreptate și la judecată. El îl glorifică pe Domnul nostru, luând din lucrurile lui Hristos și descoperindu-ni-le. El dă mărturie, călăuzește, dă învățătură și putere celor credinșii. De fapt, Domnul Isus le-a spus ucenicilor că le era de folos ca El să plece, pentru că, în felul acesta, avea să vină Duhul Sfânt. Să-l mulțumim Domnului că l-a predat ștafeta Duhului Sfânt!

În afară de trimiterea Duhului Sfânt, pentru a continua lucrarea pe care El o începuse, Domnul Isus a predat ștafeta și ucenicilor Săi. Această ștafetă a fost predată de multe ori de atunci încoaice. Adunarea a fost stabilită pe pământ prin lucrarea apostolilor și a profeților din Noul Testament. Noi avem scrierile lor ca și călăuză.

Ucenicii trebuiau să fie martorii Domnului începând din Ierusalim, unde El fusese răstignit, până la marginile pământului. Acest lucru nu avea să fie ușor. Generație după generație, creștinii, cu putere de la Duhul Sfânt, au predicat evanghelia și au vestit adevărul lui Dumnezeu în toată lumea. Acest lucru i-a costat multă suferință, iar pe mulți dintre ei, chiar viața.

Unul dintre urmașii Domnului, apostolul Pavel, primise ștafeta din mâna Domnului Însuși, căci își primise misiunea direct de la El. De-a lungul slujirii sale, îl vedem pe Pavel conducând un grup de împreună-slujitori, pregătindu-i și încurajându-i pentru lucrarea Domnului. Când, în cele din urmă, urma să fie executat la porunca împăratului Nero, el i-a scris preaiubitului său fiu în credință, Timotei: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4.7). El l-a îndemnat pe Timotei să înflăcăreze darul lui Dumnezeu care era în el și să predea, la rândul lui, ștafeta altora, spunându-i: „Tu deci, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și cele ce ai auzit de la mine înaintea multor martori încredințază la oameni de încredere, care să fie capabili să-i învețe și pe alții” (2 Timotei 2.1).

Ce facem noi cu ștafeta care ne--a fost predată?

Putem fi siguri că n-a fost planul lui Dumnezeu și nici dorința apostolului Pavel de a preda ștafeta lupilor îngrozitori sau liderilor creștini egoiști. Pavel le-a spus aceste lucruri triste bătrânilor din adunarea din Efes, pe care îi cunoștea foarte bine și în mijlocul cărora lucrase vreme de trei ani, care pare să fi fost perioada cea mai lungă petrecută de Pavel într-un singur loc, în timpul slujirii sale. Totuși, curând avea să-și facă loc un faliment cumplit în mijlocul lor. Ne mai putem mira că un faliment similar își poate face apariția în practic orice adunare locală de pe pământ?

Falimentul este cauzat de o lipsă de veghere a celor rânduiți de Dumnezeu să conducă adunarea. Lupii îngrozitori aveau să pătrundă în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Lupii nu sunt oi. De fapt, ei sunt tocmai contrariul, căci omoară oile și fac prăpăd în turmă. Acești lupi îi reprezintă pe oamenii nemântuiți care și-au făcut loc printre credinșii, luând un loc de conducere și producând multă pagubă.

Acest lucru se întâmplă adesea astăzi. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare conducător evlavios din mijlocul poporului Său! Însă nu toți cei aflați astăzi la conducere în mărturia creștină sunt mântuiți. Mulți văd slujirea creștină ca pe o poziție respectabilă și aducătoare de beneficii materiale. Felul obișnuit în care oamenii intră în slujire este prin urmarea unei școli și prin ordinarea primită din partea unei grupări religioase. Pentru astfel de oameni, chemarea lui Dumnezeu și pregătirea în școala Lui nu sunt necesare.

Ce durere trebuie să fi fost pentru inima lui Pavel să știe că unii dintre acești bătrâni din Efes, în mijlocul cărora lucrase, aveau să-i tragă pe ucenici după ei! Dorind să aibă ucenici care să-i urmeze, acești conducători, pe care Duhul Sfânt îi alesese pentru a păstori turma lui Dumnezeu (versetul 28), aveau să pervertească învățătura încredințată lor. Se poate ca ei să fi accentuat peste măsură anumite adevăruri, în detrimentul altor adevăruri la fel de importante. În unele cazuri, ei chiar au lepădat părți întregi ale adevărului.

Cei mai mulți conducători creștini din zilele noastre nu mai susțin simplitatea scripturistică a străngerilor laolaltă ale adunării. Ei au schimbat Adunarea dintr-un organism într-o organizație. În loc să urmeze învățătura Domnului că toți creștinii sunt frați și că niciunul dintre ei nu trebuie să-și ia titluri și nici să se ridice deasupra celorlalți (Matei 23.8-11), ei au format ierarhii omenești în Biserică. Unii au mers atât de departe, încât au pervertit calea de mântuire a lui Dumnezeu, care este, în mod simplu, pocăința față de Dumnezeu și credința în Hristos Isus.

Pavel, în ultima epistolă a sa, 2 Timotei, menționează cu tristețe că toți cei care erau în Asia (provincia romană a cărei capitală era Efesul) îl părăsiseră (capitolul 1.15). Istoria arată clar că acest lucru avea nu doar o semnificație personală, ci că includea părăsirea adevărului special încredințat lui Pavel. Cât de important este să ne ținem strâns de Dumnezeu și de Cuvântul harului Său, dacă dorim să fim zidiți!

clickbible.org